

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ФЕДЕРИКО ГАРСИЈА ЛОРКА

ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ

РЕДИТЕЉ АНА ГРИГОРОВИЋ

ПРЕМИЈЕРА 5. АПРИЛ 2018.

ПОРУКА БРИТАНСКОГ ГЛУМЦА САЈМОНА МЕКБАРНИЈА ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ПОЗОРИШТА

Не можемо да побегнемо од природе

На иницијативу Међународног позоришног института (ИП), већ више од пола века, од 1961. године, широм света обележава се Светски дан позоришта. Први пут у Хелсинкију, а затим у Бечу на деветом ИП конгресу, јуна 1961. године, тадашњи председник Арви Кивимаа из Финске, предложио је да се прослави Светски дан позоришта. Његов предлог је прихваћен са одушевљењем и од тада се сваког 27. марта (дан отварања Театра нација 1962. у Паризу) обележава Светски дан позоришта на различите начине. На тај дан позоришта у свету, национални центри Међународног позоришног института и читава међународна позоришна заједница организује разне позоришне манифестације, од којих је најважнија традиционална међународна пору-

ка коју, на позив ИП-ја, увек пише позоришна личност светског угледа. Прву поруку за Светски дан позоришта написао је Жан Кокто (Jean Cocteau) 1962. године. Аутор овогодишње поруке је британски

глумац, писац, редитељ и суоснивач позоришта „Theatre de Complicité“ Сајмон Мекбарни, који је, између осталог, истакао да се позориште увек бави садашњим тренутком. „Његово значење гради се у заједничком чину између изво-

ђача и публике. Не само овде него и сада. Без чина извођача, публика не би могла да верује. Без веровања публике, представа не би била целовита. Смејемо се у истом моменту. Ганути смо. Задржавамо дах или изненађени остајемо без речи. И у том тренутку, кроз драму, откривамо најдубљу истину: оно што смо сматрали најинтимнијом границом између нас, граница наше личне свести, такође је без граница. Она је нешто што делимо са другима. И не могу да нас спрече... сваке вечери. Сваке вечери ће се поново окупити глумци и публика. И поново ће се одиграти иста драма. По речима писца Џона Бергера, „Дубоко у природи позоришта је осећај ритуалног повратка“, а управо због тога је оно одувек уметничка форма бездомника, што ми заправо јесмо због тог растакања нашег света. Где год има извођача и публике, играће се приче

које се не могу испричати нигде другде, било да говоримо о оперским и позоришним кућама наших великих градова, или камповима у које су се склонили мигранти и избеглице у северној Либији и широм света. Увек ћемо бити повезани, као заједница, у овом поновном одигравању. А да смо у Епидураусу, могли бисмо да подигнемо поглед и видимо како нам је то заједничко са ширим крајољиком. Да смо увек део природе и не можемо од ње побећи, као што не можемо побећи ни са ове планете. Да смо у Глоб театру, видели бисмо како се наизглед интимна питања постављају свима нама. А да држимо у рукама киренајску фрулу стару 40.000 година, разумели бисмо да су прошлост и садашњост нераздвојне – ланац људске заједнице никад не могу раскинути тирани и демагози”, поручио је Мекбарни.

■ Р.П.Н. ■

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

„ЖАНКА СТОКИЋ“ НАТАШИ НИНКОВИЋ

Првакиња Дrame Народног позоришта у Београду Наташа Нинковић овогодишња је добитница Награде „Жанка Стокић“ коју додељују Народно позориште у Београду, Компанија „Новости“ и Град Пожаревац. Одлуку, на седници одржаној 22. марта, већином гласова донео је жири којим је председавала драмска уметница Милена Дравић, а чланови су били управник Народне позоришта Дејан Савић, главни и одговорни уредник Компаније „Новости“ Милорад Вучелић, прошлогодишња добитница Олга Одановић и драмски писац и редитељ Братислав Петковић. Високо признање, установљено 2003. године на иницијативу Мире Ступице (глумице века која је до претпрошле године била и почасни председник жирија) уручује се сваке године глумици чија је „личност обележила позоришни, филмски и телевизијски живот Србије својом стваралачком зрелашћу и богатством глумачког израза“, а састоји се од плакете коју дарује Национални театар (рад академског сликара и сценографа Герослава Зарића), статуете Жанке Стокић (дар града Пожареваца, рад академског уметника Драгише Милошевића) и новчаног износа који поклањају „Вечерње новости“. Награда ће бити уручена током маја на Великој сцени.

М.Б.

ТРИУМФ У ЈАГОДИНИ

Статуета „Ђуран“ за најбоље редитељско остварење на 47. Фестивалу „Дани комедије“ у Јагодина, додељена је Андрашу Урбану за режију представе „Сумњиво лице“, по тексту Бранислава Нушића. Одлуком стручног жирија, у којем су били позоришни редитељ и драматург Никола Завишић, глумац Срђан Алексић и уредница у Редакцији за културу РТС-а Оливера Милошевић, Никола Вујовић је добио Награду „Никола Милић“ за најбољу епизодну улогу, Сузани Лукић је припала Награда за најбољу младу глумицу, а Ирени Драговић Награда за најбољу музику. На овом прворазредном културном догађају, од 20. до 27. марта, у селекцији позоришне критичарке Ане Тасић, такмичило се седам представа - пет у извођењу београдских ансамбала и по једна из позоришта у Кикинди, Суботици и Врању.

Р.П.Н.

БЕШТИЋУ „ВИТОМИР БОГИЋ“

Награда „Витомир Божић“, за најуспешније радиофонско глумачко остварење у протеклој сезони у категорији Најбоља мушка улога, припала је прваку Дrame Народне позоришта у Београду Слободану Бештићу. Признање је добио за улогу Барбарогенија у радиодрами Љубомира Мицића „Барбарогеније децивилизатор“ у режији Зорана Рангелова. Награда „Витомир Божић“ Драмског програма Радио Београда установљена је 2002. године и додељује се за разне области радиофонијског стваралаштва, а чине је повеља у виду диска са снимљеним радиофонијским делом и плакета са ликом Витомира Божића, рад академског вајара Мирољуба Стаменковића. Признање је установљено у знак сећања на некадашњег првака Дrame Народне позоришта у Београду Витомира Цилета Божића (1887—1943) који је 24. марта 1924. године пред микрофоном Радио Београда изговорио монолог Сирана де Бержерака „Тирада о пољупцу“, Едмона Ростана. Радио Београд традиционално обележава тај датум као „Дан радио драме“.

М.Б.

ИНТЕРВЈУ | ЕГОН САВИН, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „ДЕВЕДЕСЕТЕ“

Немамо прави критички

После успешних поставки Сингеровог „Демона“ (2000) и Шепардовог „Стања шока“ (2001), један од наших најцењенијих позоришних редитеља Егон Савин, поново је, након вишегодишње паузе, режирао на Сцени „Раша Плаовић“. Овога пута,

сти грађанског друштва и успостављања неког новог система вредности који је контролисала „елита“ из криминогеног миљеа. Зашто је ово прави тренутак да се са одређене временске дистанце, на уметнички релевантан начин, сагледа шта смо то све тада (про)живели и шта нас је, заправо, стварно снашло?

Позориште се не

какви треба и желимо да будемо. Околности деведесетих су мењале нашу колективну свест, тако да смо сви ми примили тај ратни вихор и друштвене промене, неко са више, а неко са мање отпорности. Околност распадања свих вредности, не само моралних и естетских, него и једна популаризација мржње, нетрпељивост према другим народима и конфесијама, је заправо нешто што је било недостојно цивилизованог човека. Ја овде користим једну историјску околност, али не зато да бих указао на оно што сви знамо, него да, заправо, прикажем муку обичног човека из непосредне близине и његов покушај да се избави из те ужасне nelaгоде која га је задесила. Политика, дакле, није циљ, она је само средство да се обликују различите људске судбине. Иако сматрам да театар није место у којем треба распредати политичке теме, ипак, са друге стране, морам признати да је период деведесетих донекле представљао и једно романтично време.

● У чему се то време огледало?

Било је вере у демократске промене и боље сутра. Постојали су некакви идеали, било је пуно отпора према диктатури и једноумљу, мржњи, рату... То је било нешто кроз шта је народ испољавао свој витализам и слободољубивост, а нарочито млади.

о црнохуморној драми Горана Миленковића „Деведесете“, која говори о пет жена чије се судбине врте око мушкараца којих, заправо, нема: неки од њих су мртви, неки су на послу, у коцкарници, на пецању... Представа је праизведена 27. марта, а одушевљена публика у препуној сали наградила је брижљиво одабран ауторски тим вишеминутиним бурним аплаузом и узвицима „браво“. У интервјуу за „Позоришне новине“, урађеном десетак дана раније, Савин говори о томе како се у том несрећном, мрачном периоду мењала колективна свест људи, о популаризацији зла и мржње, о највећим жртвама тог времена...

● Радња комада дешава се у Београду у време потпуног друштвеног незнања које је увелико довело до пропа-

бави историјом, ни социологијом, а ја не волим ни када се позабави политиком. Користим једну политичку околност да прикажем позицију обичног човека у неком, могли бисмо рећи, негостољубивом свету и његов покушај да одговори на питање зашто су околности у нашој стварности такве какве јесу и шта је то што можемо да променимо у нашим животима на боље. Наравно да су политичке околности некада толико страшне да једноставно никакав људски напор не може да их промени. Добрим делом, деведесете су биле управо такве. У оквиру тога, човек је могао да мења самога себе и сви смо ми радили на томе да прихватимо стварност и да сачекамо да непогода прође, а да притом не останемо битно измењени, него да више-мање останемо људи

● Представу режирате према тексту младог почетника, потпуно непознатог позоришној јавности. Шта су према Вашем мишљењу главне врлине овог комада?

Комад има, заиста, много врлина, али ако већ питате, то је, пре свега, његова црнохуморност и сарказам, а истовремено и Миленковићева способност да дочара трагику. Такође, „Деведесете“, иако имају документаристичку вредност, са друге стране, ипак, имају и одмак од документаризма у својеврсну естетику.

● Посебност ове приче, између осталог, огледа се и у томе што је реч о такзваном женском комаду. Значи ли то да су у једној ратничкој, патријархалној земљи, каква је Србија, жене, заправо,

Однос према том времену

биле творци и инспиратори патријархалности и ратничког менталитета?

Ако је реч о мајкама из ове приче, да. Оне то сигурно јесу. Мајке које идеализују своје синове и у њима, на одређени начин, виде не само сјајне младе људе, него чак и хероје. Њих две (Зора и Ранка), су изгубиле своје синове који су се бавили опасним пословима. Били су у криминалу, политици, рату... Мајке су у таквим околностима, иако их ја потпуно разумем, у сваком смислу биле подршка свему што су њихови синови радили, па макар то било и најстрашније зло.

● **Зашто су Миленковићеве јунакиње затроване толиком количином мржње, страчним и потпуним обожавањем зла?**

Сви ми, током деведесетих, били смо под ударом велике популаризације зла. Кад кажем зло, мислим на рат и мржњу која је била врло усмеравана и манипулисана од стране политичких структура. Жене су саме, али су битно одређене својим мушкарцима, иако они нису присутни, јер су били негде на ратишту, на неком послу, или су у трци за новцем, у коцкарници, на пецању... Свугде су, само нису код

лудила и хаоса?

Деца и млади који су били буквално препуштени себи и својим одлукама, а које у тинејџерском добу никад нису сасвим рационалне. На улици је било много дроге и криминала, много погрешних, лоших узора међу ратним јунацима и крими-

Улоге њумаче Радмила Живковић (Зора), Олија Огановић (Ранка), Анастасија Мандић (Лена), Милица Гојковић (Цеца) и Драјана Варајић (Соња). Савин је и аутор агајџације њексиа, а драматург је Славко Милановић. У ауторској екипи су и Весна Појовић (сценограф), Стефан Савковић (костимограф), Борисав Ђорђевић (композитор), Љиљана Мркић Појовић (сценски говор) и Предраг Анђиноввић (уметнички сарадник).

налцима. У таквим околностима, школа, факултет и кућа су одједном изгубили своју снагу, вредности и привлачност. У том добу, од неких 14, 15, 16 година,

манипулисани не само од стране власти, већ и опозиције.

● **Да ли деведесете и данас, у 21. веку, две деценије касније, још увек трају?**

Ја овај комад, вероватно, не бих ни радио да ми се у било ком моменту учинило да је он преживљен. Напротив, он је веома актуелан. Ми, пре свега мислим на интелектуалце у овој средини, још увек нисмо успоставили прави критички однос према деведесетима. Док се то не догоди, док се ствари не назову својим именом, нећемо, вероватно, напредовати. Сада живимо у времену које је, у економском смислу, много боље и далеко стабилније него што је било време деведесетих. Али, у односу на тај период, имамо један огроман недостатак, а то је да данас више немамо никаквих илузија о будућности, немамо никаквих идеала и мало ко верује у даљу демократизацију друштва. Многа обећања која су изговорена у то време, а за која су неки људи чак жртвовали своје животе, једноставно су изневерена. Сада се испоставља да је то била једна гомила лажи о, како ја волим да кажем, „славној прошлости“ и „светлој будућности“. Шта је сврха позоришта? Да превреднује стварност, да расуђу-

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

куће. Велику цену платиле су жене које себе нису могле да нађу у ратним околностима.

● **Ко су највеће жртве тог времена безнађа, свеопштег**

млади људи још нису у стању да разазнају шта је шта, не могу да вреднују и да се критички поставе према свету у којем живе. Због свега тога, били су свесно, у огромној мери, употребљавани и

је и о својој прошлости и о својој садашњости и да, једноставно, направи разлику између онога што је недолучно и онога за шта вреди живети.

■ Микојан Безбрадица ■

АПРИЛ 2018.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ПРЕДРАГ ЕЈДУС – ЧАРОбЊАК СЦЕНЕ
Аутор Мирјана Одавић

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

13. 4 | 18.00

Студенти гитаре
класа Срђан Тошић

16. 4 | 18.00

Студенти виолине
класа Маја Јокановић

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

13. 4 | 19.30

Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоја)

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ

20. 4 | 18.00

Млади виртуози
Концерт ученика МШ „Јосиф Маринковић“

КОНЦЕРТ

23. 4 | 18.00

Участ Меланије Бугариновић
Памела Киш Игњатов, сопран
Маја Грујић, клавијер

ОТВОРЕНА ВРАТА

28. 4 | 12.00

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

САВИЋ У РУСИЈИ И РУМУНИЈИ

После успешног прошлогодишњег наступа са Губернијским симфонијским оркестром из Иркутска, Русија, у сибирским градовима Иркутску и Ангарску, маестро Дејан Савић је 10. марта поново наступио са овим одличним руским оркестром. Захтевни програм са делима Римског - Корсакова („Фантазија на Српске теме“), Чајковског (Виолински концерт, солиста Леонид Железњи, Москва) и Прокофјева (Трећа симфонија), публика у препуној концертној сали је више него топло поздравила. Наш уметник је доживео праве овације на крају наступа, уз договор да се и у наредној сезони појави за пултот изврсног оркестра. У разговорима са представницима Губерније и руководством Оркестра, дошло се до идеје да Народно позориште и Губернијски ансамбл потпишу Протоколо о сарадњи, чија би основна тема била обнова Оперске сцене која је постојала све до Октобарске револуције у овом сибирском милионском граду. Неколико дана касније, Савић је гостовао у реномираној Националној опери у Букурешту. У свом првом наступу на тој сцени, након скоро десет година, он је уз одличан Хор и Оркестар ове куће, те солисте такође у домаћој подели, дириговао Пучинијевим најсложенијим насловом - опером „Мадам Батерфлај“. Препуна сала је са великим одушевљењем поздравила уметнике на челу са нашим маестром, који је посебне аплаузе на отвореној сцени добио од стране Оркестра и Хора. Представа је пристивовала и отправница послова амбасе Србије, гђа Јелена Чукић Матић, чиме је ово гостовање добило на значају и важности. Савић је нашег представника обавестио о разговорима вођеним са господином Штефаном Игњатом, в.д. директора Опере и Балета у Букурешту, где је тема била сарадња на више нивоа и планова.

Р.П.Н.

БАЛЕТ „ХАЗАРСКИ РЕЧНИК“ УСКОРУ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

„Ловци на снове“

Ансамбл Балета Народног позоришта са великим ентузијазмом ради на припреми представе „Хазарски речник“ која ће померити границе својим иновативним позоришним решењима, које, за сада, само наслуђујемо, јер је ауторски тим веома тајанствен и не жели да открије никакве детаље везане за пројекат. Оно што је извесно је да ће ова премијера унети свежину у балетски репертоар. Кореографски приступ је, свакако, другачији, а у то смо имали прилику и да се уверимо присуствујући необичајеним припремама балетског ансамбла који је са кореографом започео рад на помало необичан начин - пробама у форми балетских радионица.

Роналд Савковић, добро је познат нашој публици, пре свега, по својој кореографској поставци балета „Александар“ која је од 2011. године на редовном репертоару. После веома успешне играчке каријере, Савковић наставља своју театарску мисију као кореограф, а његове представе се са великим успехом изводе на европским и светским сценама. Са великом храбросту приступу новом балетском изразу. Својој склоности тема-

Роналд Савковић

Премијера ће бити одржана 19. маја на Великој сцени. Ауторски тим чине: Ливија Пандур редитељка, драматуршкиња, Роналд Савковић кореограф, Мирослав Бако композитор, Анџелина Ајлајић костимографкиња, док Свен Јонке и „Нумен“ потписују сценариј.

Ливија Пандур

ма из далеке историје, великим и значајним личностима из прошлости, супротставља модеран кореографски приступ препун симболике, монументалне сценографије и архитектуре на сцени, уз помоћ фантастичне екипе сарадника.

У својим кореографијама, Роналд Савковић не подлеже стереотипу, а гледаоцу оставља могућност да ствара свој лични доживљај, своју верзију приче. „Хазарски речник“, по својој

структури оставља много простора за такву презентацију. Познати роман Милорада Павића послужио је као инспирација за потпуно ново тумачење. Као што је ово дело засновано на разбијању конвенционалне представе о роману јер својом структуром наговештава поетику новог начина писања, тако је и читаоцу остављена могућност да сам пронађе истину.

У овом делу пратимо трагедију за истином о једном народу. На необичан начин који наго-

вештава и поднаслов „Роман-лексикон у 100 000 речи“, лексикографским поступком, кроз предања, митове и легенде само се наговештава прича о Хазарима. Нема целовите представе о томе ко су били Хазари у погледу историје, вере или језика, а из оскудних чињеница из различитих извора сазнајемо да је хазарска држава достигла свој врхунац моћи у периоду од 9. до почетка 10. века. Хазари су били моћно племе, номадски народ који је у раздобљу од 7. до 10. века насељавао копно између Каспијског и Црног мора. Проповедајући, нама данас, непознату вероисповест, створили су моћно царство.

Са историјске позорнице су нестали јер су временом преобраћени у јудаизам, ислам и хришћанство. Много је питања везаних за њихово порекло, а још више симбола који их прате, као, на пример, обичај да су хазарске жене после смрти мужева погинулих у рату добијале јастук за чување суза које ће пролити.

Хазари, као симбол пролазности и нестајања, народ који се утопио у једну од три велике религије света, изгубио је своју прошлост, традицију и идентитет. Све ово подсећа на судбину нашег народа коме историја није баш била наклоњена, а симболика коју ова представа носи, подсетиће нас и упозорити на то.

■ Бранкица Кнежевић ■

ИНТЕРВЈУ | БОЈАН КРИВОКАПИЋ, ДОБИТНИК НАГ

Привилегија је б

Бојан Кривокапић, један од најталентованијих глумаца млађе генерације у драмском ансамблу Народног позоришта, овогодишњи је добитник Награде „Петар Банићевић“. Престижно признање, које је једногласном одлуком жирија добио за улогу Ђоке у Нушићевом „Сумњивом лицу“, уручено му је крајем прошлог месеца на пригодној свечаности одржаној на Сцени „Раша Плаовић“. Награда се једном годишње додељује младом глумцу који је исказао висок професионализам у раду и односу према Народног позоришту, а у образложењу жирија, између осталог, оцењено је да Кривокапића краси осећање мере у игри, велики професионализам и тимски однос према колегама и ансамблу. У разговору за „Позоришне новине“, наш саговорник каже да му је веома драго што му је припало ово признање, иако се, како је нагласио, никада није оптерећивао тиме да ли ће за неку улогу бити награђен или не.

„Увек ми је било битно да свој посао урадим квалитетно, не размишљајући о наградама. Што се тиче ове, она за мене, заиста, представља велику част, али и обавезу да свом послу и даље приступам посвећено и професионално. Такође, велику радост за мене представља и чињеница што ми је Награду Петар Банићевић доделило Народно позориште у Београду, чији сам стални члан“.

● **Петар Банићевић, глумачки бард достојанственог духа и појаве, дубоко је веровао у стваралачку моћ глуме и сваком својом улогом настојао је да одбрани то своје уверење. По чему га ви посебно памтите?**

Када је реч о театру, жаљост, гледао сам га само у његовој последњој позоришној улози, у представи „Судија“, овде, у Народног позоришту. Наравно, био је изузетан. Са друге стране, често сам га гледао на филму и телевизији где је увек био одличан и господствен. Он је један од ретких глумаца, о којем колеге причају са великим поштовањем, чак бих рекао страхопоштовањем. То је за мене највећи степен уважавања. Тај степен, Петар Банићевић је апсолутно заслужио својом глумачком појавом и господственим манирима у глуми.

● **Награду која носи његово име добили сте за улогу Ђоке у представи „Сумњиво лице“ Бранислава Нушића, у режији Андраша Урбана.**

Та улога, да будем искрен до краја, сама по себи није претерано инспиративна, али знајући да комад режисера Урбан, прихватио сам је, очекујући да ће и њој и сцени дати једну димензију и озбиљност, рекао бих и бруталност, за коју, лично мислим, да је тачна. Та сцена је огољена слика иживљавања власти над недужним појединцем, без извештаја исте власти када

Веома сам срећан и задовољан што ми се бавим послом за који сам се школовао, јер све више људи, нажалост, није у тој ситуацији. Такође, задовољан сам и својом досадашњом каријером, јер имам континуирану у раду. Било је финих, успешних ствари, као и неуспешних, али то је судбина сваког глумца. Са великом радошћу итрам своје предсјаве, а посебно сам поносан на чињеницу да припадам Народног позоришту.

схвати да је погрешила. То је слика система који немилосрдно гази појединца. Урбан је човек, који има храбрости да о таквим стварима говори на један директан и не свима пријатан начин, али ја волим такву врсту театра и поштујем га. Јер, мислим да је обавеза позоришта да говори о свету у којем живимо, а не да се прави да сви ти проблеми не постоје.

ГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“

Савити се глумом

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

- Дакле, иако вам није била инспиративна, прихватили сте ту улогу, само због Урбана, редитеља специфичне позоришне естетике. Какве улоге вас посебно инспиришу, привлаче?

Свака улога, смислено написана, која има свој почетак, средину и крај је вредна и инспиративна за рад, без обзира да ли је реч о неком класику или савременом комаду. Лично бих предност дао драмским улогама, које захтевају велики емотивни ангажман. Али, исто тако мислим да је и квалитетна комедија изазов за сваког глумца.

- Због чега?

Зато што захтева велику брзину, виртуозност и лакоћу. Насмејати људе племенитим, а не протачким средствима, захтева велику глумачку вештину.

- Ту велику глумачку вештину (не само у комедијама) и емотивни ангажман, које сте поменули, показујете тренутно у чак 14. наслова у којима играте на редовном репертоару Дrame Народнoг позоришта, у делима великих писаца попут Шекспира, Чехова, Гогоља, Стерје, Селимовића, Сивовића...

Привилегија је, наравно, изговарати мисли великих писаца. Још, ако оне допру до публике и ако у главама тих људи одзвони макар једна велика мисао, то је већ пуно. За мене је бављење глумом свакако привилегија. То је мој први избор и нешто што ме чини

„Раме уз раме са претходним добитницима, Игором Ђорђевићем, Ненадом Стојменовићем, Милошем Ђорђевићем, Нагом Шарпин, Павлом Јеринићем и Сенем Ђоровић, глумца Бојан Кривокапић заслужује да понесе ову престижну награду и верујемо да ће у новим ролама досићи у свих великој глумца Пејра Банићеве, чије име носи ова престижна Награда Националног театра“, оценио је стручни жири којим је председавао драматург Славко Милановић, а чланови су били глумица Сена Ђоровић и в.д. директора Дrame Жељко Хубач.

радосним. Такође, привилегија је бити у ситуацији да људима преносиш мисли великих писаца и да, понекад, будеш део врло узбудљивих позоришних тренутака које памте и публика и глумци.

- Колико је ваш отац, познати глумац и првак Дrame Народнoг позоришта Миодраг Брик Кривокапић, утицао на формирање ваше глумачке личности?

Он је у мом глумачком развоју централна фигура. Мој отац, као велики глумац, показао ми је на личном примеру колико је посвећен, професионалан и тимски рад важан за глумачку професију. Заправо, пресудан.

■ Микојан Безбрадица ■

ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА О ПРВАКУ ДРАМЕ ПРЕДРАГУ ЕЈДУСУ

Чаробњак сцене

Изложба „Предраг Ејдус – чаробњак сцене“, ауторке Мирјане Одавић, отворена је 28. марта у Музеју Народнoг позоришта у Београду.

Поставка је посвећена позоришном стваралаштву првака Дrame Националног театра који је ове године добио две награде за животно дело – Стеријину награду за нарочите заслуге на унапређењу позоришне уметности и културе и Награду за животно дело „Златни ћуран“.

Отварајући изложбу, истакнута српска књижевница и редитељка Вида Огњеновић је оценила да је изрека да улоге саме бирају глумце „у извесном смислу тачна, а када је реч о Предрагу Ејдусу, непорецива“.

„О њега се оне напросто отимају, јуре га, потказују га реди-

ки говорни налет, мирни дијалогски тон, или пак заценуто уверавање. Мало који глумац уме, рецимо, да тако злослутно зури

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

бухвата и Ејдусов портрет (рад академског сликара и професора Чедомира Васића), монографију коју је објавило Удружење драмских уметника Србије, као и неке од укупно 46. награда које је добио током блиставе каријере попут Добричиног прстена, Нушићеве

ног позоришта Дејан Савић и ауторка изложбе.

Осим фотографија из бројних позоришних представа, поставка

бухвата и Ејдусов портрет (рад академског сликара и професора Чедомира Васића), монографију коју је објавило Удружење драмских уметника Србије, као и неке од укупно 46. награда које је добио током блиставе каријере попут Добричиног прстена, Нушићеве

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

тељима и глумцима, вребају га и прогоне, постављају му сачекуше, изазивају га на црту и на обарање руке, лукаво га провоцирају, маме и зачкавају. Неке да дуго и спљиво чекају, неке га сустигну у трку, неке зграбе на брзину, а има их и које га тајно отму од других којима су биле намењене. На срећу, безмало све праве улоге кад тад се домогну глумца Предрага Ејдуса. И свако време у које се то догоди, изгледа као прави час за тај сусрет. И све те улоге успешно пронађу своје ликове у његовом чудесном глумачком лудилу које се, као што каже Лоренс Оливије – препознају као до усијања повишена волтажа личног струјног напона, својствена само изабранима“, подсетила је госпођа Огњеновић.

Према њеним речима, управо тај електрицитет који се ствара између Ејдуса и драмских ликова које игра на сцени чини да му све улоге пристају као да су писане по мери за њега, баш као оне које јесу, а ни њих није мали број.

у једну тачку на сцени и да за ту тачку ускоро прикује колективно око гледалишта, или да гледаоце изненади жустро започетом репликом, коју одједном знаковито утихне. Предраг Ејдус уме све на сцени. Уме да господари темпом у сагласју мисли и радње. Уме да осветли и затамни то што казује, да се креће у ритму говора, да се лагано приближава важним тачкама улоге, као да се труди да је не заплаши... указала је госпођа Огњеновић.

Додала је да Ејдус, као сваки потпуни глумац, уме и да преиначи сцену у птицу и птицу у сцену, да по безброј пута и на безброј начина измешта ствари, мисли и осећања из уобичајених ложишта и да их поново враћа у раније стање, држећи и даље све у уверењу да позориште јесте огледало живота, али га треба правилно поставити.

О богатом уметничком опусу овог барда српског глумишта говорили су и управник Народ-

„У овом иренујку, чини ми се, да радим више него икада. Имам неких 15, 16 наслова на репертоару, а бар десетак од њих израђује се више од десет година. Кир Јању, на пример, израђује већ 26 година. У овом послу је најважније израђање. Али што израђање није једноставно. Живо је сан, што би рекао Педро Калдерон де ла Барка, а живо је у уметности је један неверованно кошмарни сан... Ових мојих пола века ире је, заиста, прошло као ирен. Свака нова улога доносила ми је неку нову димензију, јер глума је, у суштини, једно стално иерманентно копање“, рекао је, између осталог, Ејдус, а ипак је, на одушевљење свих присутних, који су га поздравили бурним аплаузом, јоворио монолози из представе „Делиријум иременс“, ио тексти и у режији Горана Марковића, у којој већ 15. година маестрално тумачи лик славног глумца Даија.

награде за животно дело, Награде „Раша Плаовић“, „Златног ћурана“, Награде „Миливоје Живановић“, Статуете „Јоаким Вујић“ за изузетан допринос развоју позоришне уметности у Србији...

Изложба ће бити отворена до 19. маја.

■ М. Безбрадица ■

УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ ЛОРКИНОГ КЛАСИКА „ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ“

Последице су важније од љубавног заплета

Сценом „Раша Плаовић“ одзвањале су речи које је ауторитативно, строгим гласом изговарала Бернарда, насловна јунакиња чувеног Лоркиног класика „Дом Бернарде Албе“, коју тумачи глумица Дара Џокић: „Никад ми нико није придиковао. Седите. Магдалена, не плачи! Ако ти се плаче, лежи у постељу, па плачи. Јеси ли чула?“ Присуствујемо једној од последњих проба, уочи премијере која ће на тој сцени бити одржана 5. априла. Уживамо у одличној глуми и позоришној посвећености свих актера овог класичног дела о репресији и напетости у породици без мушкараца, у средини у којој су животи жена одређени строгим културним и друштвеним табуима.

Наиме, после смрти мужа, Бернарда затвара својих пет девојка у кућу да жале осам година. Све кћери схватају да је то смрт за њихову удају и женска хистерија расте до фаталних последица за једну од сестара која је заљубљена у Пепеа Романа, вереника најстарије, најружније, али богате сестре. Њено богатство потиче од оца, који је био Бернардин први муж...

Нову поставку тог свевременог текста, који је славни шпански песник, драматург и позоришни редитељ завршио 19. јуна 1936. године, само неколико месеци пре него што је погубљен, ради млада и талентована редитељка Ана Григоровић. У ансамблу су и Светлана Бојковић (Понсија), Златија Ивановић (Ангустија), Дубравка Ковјанић (Магдалена), Слобода Мићаловић (Амелија), Вања Ејдус (Мартирио), Сузана Лукић

Са пробе представе „Дом Бернарде Албе“

(Адела), Сара Вуксановић (Марија Хосефа) и Рада Ђуричин (Глас).

„Овом представом желим да преиспитам однос јавног и приватног у животу обичних људи, бавећи се трачем који је основни мотор за нашу, често комичну потребу за стварањем лажних слика о сопственом идеалном животу“, прича нам полушапатом, док пажљиво прати дешавања на сцени, редитељка Григоровић.

Констатујемо да је, заправо, узрок свих страсти и мржње - Пепе Романо, младић који се често помиње, али се физички уопште не појављује у делу. Објашњавајући због чега су мушки ликови намерно изостављени из активних догађаја на сцени, редитељка каже да је Лорка том, како је оценила, паметном одлуком, избегао да овај комад претвори у мелодраму.

„Иако се узбудљива теленовела дешава иза сцене, ми гледамо њене последице које нам постају важније од љубавног заплета. Распад породице, међусобна мржња

Прву и, до сада, једину јосијавку овој комада у Народном позоришту, режирала је Вида Оињеновић, а премијера је одржана 23. марта 1978. године на Сцени у Земуну. У подели су биле Ксенија Јовановић (Бернарда Алба), Томанија Ђуричко (Марија Хосефа), Добрила Ђурковић (Ангустија), Љиљана Газдић (Магдалена), Анђелка Рисковић (Амелија), Нада Блам (Мартирио), Оињанка Оињановић (Адела), Славка Јеринић (Понсија), Љиљана Јанковић (Служавка), Бојосава Никишић Бијелић (Пруденсија), Горјана Јањић (Просјакиња) и Звонка Берус (Либрадина кћи).

сестара и њихова динамика насиља постаје важнија од мушкараца испред куће који је томе само окидач“, сматра Григоровићева.

И док чека на своју следећу сцену, коју има заједно са Бернардом, прилазимо Светлани Цеци Бојковић, којој је поверена улога Понсије, главне дадиље и домаћице куће.

Она сматра да је Лорка написао драму која је препуна поетских симбола и у којој су мотиви смрти, љубави и страсти међусобно дубоко условљени.

„С обзиром да је реч о класику, а класика увек има референце са садашњим временом, ми из свега тога извлачимо неке вредности које важе и данас, а не само у оно време, у неком селу у Шпанији. Ово је комад који ће публика сигурно волети да гледа“, тврди српска глумачка дива.

За то време, на сцени се смењују дирљиве, горке, тужне реплике из комада који се, између осталог, бави и темама као што су част, традиција, новац, класне предрасуде, мржња...

Нижу се сценске слике пуне поетике, што и јесте својствено делима славног Лорке, кога су

многи сматрали песником опоженог живота, неспутаних страсти и дубоког осећања трагичног.

Сузана Лукић сматра да је ова прича о, како је рекла, различитим женама, али са истим проблемом, данас актуелна на неком другом нивоу, „на нивоу слободе, на нивоу права да се каже и поступа у складу са својим жељама“.

„Живимо у једном времену, не само овде, него уопште, у ком постоје неки постулати понашања и често се дешава да себе доводимо до ситуације у којој не реагујемо онако како би суштински желели, него у односу на друштвене норме. Из те визиуре, овај комад и те како има смисла“, сматра Лукићева.

Ускоро ће крај пробе... На сцени су све јунакиње ове песничко-трагичне поеме, осим Амелије и Марије Хосефе.

„... Тишина, тишина, рекох! Тишина“, изусти Бернарда на крају представе. У сали мрак и осећај задовољства који је био присутан на сваком кораку, јер се још једна проба завршила веома успешно.

Осмех, наравно, није скривала ни Дара Џокић која нам је признала да с нестрпљењем ишчекује премијеру овог комада који је, према њеном мишљењу, заправо прича о „спутаној женској сексуалности и спутаним женским правима“.

„Можда она данас може и мало наивно да изгледа, али нажалост, ово време и даље није избистрило тај проблем. Комад има ту неку игривост и верујем да ћемо у овој нашој поставци бити занимљиви гледаоцима. Надам се да ће свако од њих пронаћи неку паралелу са собом и својим животом“...

■ Микојан Безбрадица ■

БАС КАРЛО КОЛОМБАРА И СОПРАН ЕЛЕНА МОШУК ГОСТОВАЛИ У ПРЕСТАВАМА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Овације за светске оперске звезде

Оперски певачи светске репутације бас Карло Коломбара и сопран Елена Мошук гостовали су пре неколико дана (27. и 28. март) у представама Народного позоришта, а одушевљена београдска публика наградила их је овацијама.

Коломбара, један од најпознатијих светских басова претежно вердијанског репертоара, који је наступао у миланској Скали, Метрополитену у Њујорку, московском Бољшој театру, Позоришту Колон у Буенос Ајресу, Опери у Паризу, Ковент Гардену у Лондону, Арени у Верони ...

гостовао је 27. марта у улози Дон Ђованија, насловног јунака истоимене Моцартове опере, у режији Алберта Триоле.

Ово ремек-дело оперске литературе, које је Народно позориште реализовало у копродукцији

са Мадленианумом, изведено је на Великој сцени тог театра у Земуну.

Опером је дириговао уметнички директор Luglio Musicale Трапезе опере са Сицилије Андреа Черта, а улоге су остварили и Оливера Меркурио (Дона Елви-

ра), Драгољуб Бајић (Лепорело), Снежана Савичић Секулић (Дона Ана), Марко Живковић (Дон Отавио), Невена Матић (Церлина), Марко Пантелић (Мазето) и Александар Маневски (Комендаторе).

Дан касније, 28. марта, на Великој сцени Народного позоришта, изведен је Вердијев „Трубадур“, под диригентском управом Дејана Савића, и у режији Иване Драгутиновић Маричић.

Главну сопранску улогу (Леонора) певала је Елена Мошук, интернационална звезда, родом из Румуније, која је током досадашње веома успешне и богате каријере наступала на скоро свим

најзначајнијим оперским сценама широм Европе (миланска Скала, Бечка опера, Краљевски театар у Бриселу, Берлинска опера...), као и у Јапану, Америци и Кини.

У улози Грофа Луне наступио је њен сународник, баритон раскошног гласа Флорин Естефан, рођен 1982. године у Орадеји, дугогодишњи солиста Националне опере у Клужу.

Насловну ролу, трубадура Манрика, певао је тенор Јанко Синадиновић, а мецосопрану Јелени Влаховић и басу Ивану Томашеву биле су поверене улоге циганке Ацучене, односно капетана грофове војске - Феранда.

■ Р.П.Н. ■

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРНОЈ ОБНОВИ ОПЕРЕ „ПЕПЕЉУГА“

Зло је јаче од слабости али није од доброте

Росинијева комична опера „Пепељуга“, поново ће „заблистати у пуном бајковитом сјају“ у априлу месецу, на Великој сцени Народне позоришта, после тринаест година од последњег извођења. Маестрално музичко дело, по либрету Јакопа Феретија, које је композитор написао у својој двадесет и петој години, за само двадесет и четири дана, први пут је у историји Народне позоришта изведено 17. октобра 1998. године. Премијера опере на тему популарне бајке Шарла Пероа, изазвала је огромно интересовање медија, публике и критике, а оцењена је као „гламурозна и спелтакуларна“. Гламурозност премијери подарио је врхунски креатор високе моде Ренато Балестра потписујући се као костимограф. Плавичасти брод сценографа Миодрага Табачког проглашен је спектаклом у комбинацији са „аутентичном режијом Јагоша Марковића, правом глумом на сцени и изванредном складу сценског и музичког“. Насловну улогу чије је тумачење уважена критичарка Гордана Крајачић оценила као „маестозно“ певала је Јадранка Јовановић. У осталим улогама наступили су Дејан Максимовић (Дон Рамиро), Владимир Андрић (Дандини), Миодраг Миша Јовановић, (Дон Мањифико), Сања Керкез (Клоринда), Наташа Јовић (Тизбе) и Ненад Јаковљевић (Алидору). Маштовит сценски покрет осмислио је Владимир Логунов, а солистима, хором и оркестром Опере дириговао је Дејан Савић.

Јагош Марковић

Пепељуга је тада приказана као „сензуална, заводљива и самосвесна жена коју одликује истинска доброта“ како су истицали уметници. На питање како је сада доживљава и какву ће Пепељугу данас приказати београдској публици Јагош Марковић одговара:

„Није ми се мишљење променило. Верујем да доброта и лепота побеђују. Нарочито женска ха ха ха... шалим се, али заиста Достојев-

ски је рекао и у праву је наравно: 'Лепота ће спасити свет'.

Прва оперска режија Јагоша Марковића постигла је незапамћен успех, направила неку врсту прекретнице у извођењу опере на сцени Народне позоришта, померила је границе очекивања публике, довела у оперу неку нову публику, подмладила је. Питамо редитеља колико је тада, у тридесет другој години живота, померио и своје редитељске границе?

„Не знам колико сам имао година не сећам се. Биће толико колико рекосте. Померио сам и моје границе, наравно и редитељске, али и бића, што је важније. Пре свега та музика која не стаје у речи, та радост живљења, тај елан, витал, та форца која из мртвих диже. Знао сам да је позориште чудо и пре тога, али та музика ме је подигла изнад адреналина и обичне продукције. Наравно, услови су били сјајни, екипа цела, све је било као сан...то тада нисам знао наравно, био сам као и увек оптерећен да ли ће све бити добро и да ли ћу одговорити задатку. Такав сам и остао. Али било је неке племените радости и ја сам је живео тих месеци. Остала је у мени заувек, захваљан сам на свему томе“ – објашњава редитељ.

Према речима диригенткиње Ане Зоране Брајовић највећи изазов за све уметнике, био је како направити добру комедију, јер комедија је много захтевнија за рад од било које драме.

„Сви знамо шта је Росини и колико је 'крвав', шта он значи за оркестар, за солисте, нарочито за солисте. Колико год да је и 'хигијена за глас' због саме музике, у исто време, партитура је тако писана, да један дан све иде глатко, а следећег дана не можеш да верујеш како ти не иде ништа, и тако у круг. Мора да се вежба нон стоп, као у теретани – напомиње диригенткиња сећајући се

да је у време премијере и сам наслов привлачио публику, јер је опера „Пепељуга“,

су то чинили раније, Јагош је успео да извуче из њих максимум. Они сви то имају, само некада креација остане унутра. Он је успео да

покрене лавину. Сада је ту и нова екипа уметника и веома се радујем што уз Јадранку Јовановић имамо још две нове Пепељуге и два нова Дандинија. Оца пева Небојша Бабић, без алтернације. Сања Керкез и Наташа Јовић, удариле су свој, незабораван печат као зле сетре и јако је тешко после њих ући у те ципеле, али мислим да имамо екипу која обећава и да ћемо добити „Пепељугу“ са једним другим духом“ – сигурна је Ана Зорана Брајовић.

Ана Зорана Брајовић

Први сусрет Јадранке Јовановић са Росинијевом „Пепељугом“ био је у Шпанији у Театру Сервантес у Малаги, а затим у Опери Палм Бич на Флориди. Обе продукције биле су у класичним режијским поставкама, што јој је, како каже, оставило доста простора за ново читање и значајну надградњу лика.

„Београдска 'Пепељуга' је моја трећа премијера ове опере. У тренутку када се она дешавала у Београду, нисам била свесна њене тежине и значаја. Када сам је припремала није било Јутјуба, имала сам само Росинијеве ноте, Феретијев либрето, свој дар, машту и апсолутну окренутост ка сопственој интерпретацији,

коју сам ишчитавала, милиметар по милиметар, реч по реч, дах по дах из најскривенијих делова моје креативности, а морам рећи и огромних певачких могућности. Тек сад видим колико сам била иновативна, колико ме је Јагош Марковић надахнуо. Наше уметничке душе, тада су се први пут сусреле и кроз све ове године никада и ништа се између нас није доводило у питање ни уметнички, ни људски. Нисам могла да будем Пепељуга без личности и карактера, дала сам јој велики део себе. Та Пепељуга допала се публици, јер је била аутентична. Дивно је што се сада кроз премијерну обнову 'Пепељуге' даје могућност новим генерацијама да озвуче на свој начин фантастичну Росинијеву музику“ – истиче Јадранка Јовановић.

„Пепељуга“ је стекла велику популарност и као „бомбардерска“ опера, са њом су уметници како се писало „комедијом пркосили трагедији“. У години бомбардовања проглашена је за најизвођенију представу сезоне, што се поновило и у наредне две.

„Радили смо у миру, бомбе су дошле после. То је било чудо, у већ нашем малом позоришном чуду, та публика, сирене, пуно позориште и стајање на трећој галерији, а они певају ли певају. Заиста величанствено. Мало се кад сврха театра могла малтене опипати скоро голом руком, као тада. То је све за филм, шта се све догађало тих дана, ти редови за карте, на Тргу народњаци и естрада, бомбе падају, а унутра у великој дворани Народне позоришта чаролија, племенитост“ – сећа се Јагош Марковић.

„Пепељуга“ је свакако у делу уметничког света учинила да за време бомбардовања „не полудимо сви колективно и да сачувамо здрав разум“ – слаже се Ана Зорана Брајовић.

У међувремену, подсећа нас Јадранка Јовановић, „данас можемо чути фантастичне Пепељуге одличних певачица, маштовитих режија, скупих продукција, филмованих опера, али у срце публике трајно се урезује само она Пепељуга која поседује доброту, ону исконску, не одглумљену доброту“. То и није случајно јер се опера „Пепељуга“ завршава управо тријумфом доброте, из тог разлога, питали смо и Јагоша Марковића шта он данас подвлачи као поруку „Пепељуге“?

„Ето то што сте рекли и онда и сада: Trionfa la bonta! Зло је јаче од слабости али није од доброте - да Вам каже Јагош сад у педесет првој години“.

■ Данијела Кнежевић Стевановић ■

У премијерној обнови Росинијеве комичне опере „Пепељуга“ учествоваће бројна екипа солиста. Уз Јадранку Јовановић, као нове Анјелине (Пепељуге) слушаћемо Љубицу Вранеш и Драјану Сиванковић. Улогу Дон Рамира тумаче Марко Живковић, Сања Шћулић и Сиван Каранац. Дандинија ће уз Владимира Андрића певати Марко Панићелић и Гаврило Рабреновић. Ролу Дон Мањифика, без алтернације браниће Небојша Бабић. Клоринду играју Иванка Раковић Крстићковић, Невена Мајић, Јана Јовановић, и Јована Чуровић, а њену злу сестру Тизбе представљаће Тајјана Мишић, Ивана Живадиновић и Наташа Рашић. Алидора ће приказати Свешто Касијариновић и Свешто Ђокић. Солистима хором и оркестром Оперу дирижује Ана Зорана Брајовић.

била у сваком смислу фантастична комедија.

„Стереотип на који смо ми навикли је померен, захваљујући Јагошу Марковићу. 'Пепељуга' је опустила наше уметнике на сцени, отворили су се више него што

СЕЗОНА 2017/18.

АПРИЛ 2018.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

АПР	НЕД.	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА
01.	19.30	драма Александра Диме Сина
02.	ПОН.	СУМЊИВО ЛИЦЕ
	19.30	комедија Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Суботица
03.	УТО.	СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА
	19.30	балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајда
04.	СРЕ.	КАРМЕН
	19.00	опера Жоржа Бизеа
05.	ЧЕТ.	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА
	19.30	балет П. И. Чајковског
10.	УТО.	РИЧАРД ТРЕБИ
	19.30	драма Вилијама Шекспира
11.	СРЕ.	КАД БИ СОМБОР БИО ХОЛИВУД
	19.30	ауторски пројекат Кокана Младеновића, гостује Народно позориште Сомбор
12.	ЧЕТ.	ИЗБИРАЧИЦА
	19.30	комедија Косте Трифковића
13.	ПЕТ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
	19.30	балет П. И. Чајковског
14.	СУБ.	МАДАМ БАТЕРФЛАЈ / са гостима
	19.00	опера Ђакома Пучинија
15.	НЕД.	КО ТО ТАМО ПЕВА / откупљено
	12.00	балет на музику Вокија Костића
	19.30	ИЗБИРАЧИЦА
		комедија Косте Трифковића
16.	ПОН.	ВЕЛИКА ДРАМА
	19.30	драма Синише Ковачевића
17.	УТО.	ЖЕНЕ У <i>D-МОЛУ</i> / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
	19.30	једночине балети; кореограф Раду Поклитару
19.	ЧЕТ.	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА
	19.30	балет П. И. Чајковског
20.	ПЕТ.	ИВАНОВ
	20.30	драма А. П. Чехова
21.	СУБ.	КИР ЈАЊА
	19.30	комедија Јована Стерије Поповића
22.	НЕД.	ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ
	18.00	мјузикл за децу Дечјег културног центра, Београд
23.	ПОН.	ДЕРВИШ И СМРТ
	19.30	Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
24.	УТО.	СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА
	19.30	балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајда
25.	СРЕ.	ПЕПЕЉУГА / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА
	19.30	опера Ђоакина Росинија
26.	ЧЕТ.	АЗБУКА ЉУБАВИ
	20.00	концерт у организацији Амбасаде Грчке у Београду
27.	ПЕТ.	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
	19.30	комедија Бранислава Нушића
28.	СУБ.	ПЕПЕЉУГА
	19.30	опера Ђоакина Росинија
29.	НЕД.	КО ТО ТАМО ПЕВА / ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ИГРЕ
	19.30	балет на музику Вокија Костића
30.	ПОН.	БАЛ ПОД МАСКАМА / са гостом
	19.00	опера Ђузепе Вердија
03.	ЧЕТ.	ВЕЛИКА ДРАМА
	19.30	драма Синише Ковачевића
04.	ПЕТ.	КРАЉИЦА МАРГО
	19.30	балет на музику Горана Бреговића
05.	СУБ.	БОЕМИ
	19.30	опера Ђакома Пучинија
06.	НЕД.	ИВАНОВ
	19.30	драма А. П. Чехова

ДОГАЂАЈИ - ВЕЛИКА СЦЕНА

- 02.04. СУМЊИВО ЛИЦЕ - гостује Народно позориште Суботица
 11.04. КАД БИ СОМБОР БИО ХОЛИВУД - ауторски пројекат Кокана Младеновића инспирисан драмом Радослава Златана Дорића, гостује Народно позориште Сомбор
 14.04. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ - гостују диригент Александар Којић и сопран Анастасија Холм (у улози Ђо Ђо Сан)
 25.04. ПЕПЕЉУГА / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА
 26.04. АЗБУКА ЉУБАВИ - концерт у организацији Амбасаде Грчке у Београду
 29.04. КО ТО ТАМО ПЕВА - ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ИГРЕ
 30.04. БАЛ ПОД МАСКАМА - гостује Никола Мијановић, баритон (први пут у улози Рената)
 05.05. БОЕМИ - Снежана Савичић Секулић, сопран (први пут у улози Мими)

ГОСТОВАЊА

- 03.04. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА - Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац
 19.04. ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ - Студентски град
 21.04. ЦАРСТВО НЕБЕСКО - ЕПИКА БАЛКАНИКА - Позоришно пролеће, Шабач
 22.04. ЦАРСТВО МРАКА - Позоришно пролеће, Шабач
 25.04. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА - Фестивал „Нушићеви дани“, Смедерско
 28.04. ЦАРСТВО МРАКА - Нови Сад

www.narodnpozoriste.rs

АПР	НЕД.	ПРАХ
01.	20.30	комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
02.	ПОН.	НАШИ СИНОВИ
	20.30	драма Војислава Јовановића Марамбоа
03.	УТО.	ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ
	20.30	драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-a“
04.	СРЕ.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА
	20.30	драма Федерика Гарсије Лорке
05.	ЧЕТ.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ / ПРЕМИЈЕРА
	20.30	драма Федерика Гарсије Лорке
10.	УТО.	КОНЦЕРТ
	20.00	поводом обележавања Светског дана борбе против Паркинсонове болести
11.	СРЕ.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ
	20.30	драма Федерика Гарсије Лорке
12.	ЧЕТ.	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО“
	18.00	у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“
13.	ПЕТ.	ЗЛИ ДУСИ
	20.30	Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
14.	СУБ.	ДЕВЕДЕСЕТЕ
	20.30	драма Горана Миленковића
15.	НЕД.	НЕСПОРАЗУМ / 50-та представа
	20.30	драма Албера Камија
16.	ПОН.	БЕЛА КАФА
	20.30	комедија Александра Поповића
17.	УТО.	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА
	19.00	копродукција Народног позоришта у Београду и Битсф театра
18.	СРЕ.	ЖЕНИДБА
	20.30	комедија Николаја В. Гогоља
19.	ЧЕТ.	ЦАРСТВО МРАКА
	20.30	драма Лава Н. Толстоја
20.	ПЕТ.	ДЕВЕДЕСЕТЕ
	20.30	драма Горана Миленковића
21.	СУБ.	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
	20.30	драма Лукаса Берфуса
22.	НЕД.	МИГРАНТИ ЖЕЛЕ БАТАЈНИЦУ
	20.30	дипломска представа Марка Јовичића, по мотивима И. Хоровица, гостује ФДУ
23.	ПОН.	СРПСКА ЛАЈКА
	20.30	комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду
24.	УТО.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ
	20.30	драма Федерика Гарсије Лорке
25.	СРЕ.	БАНОВИЋ СТРАХИЊА
	20.30	драма Б. М. Михиза, гостује Народно позориште из Приштине
26.	ЧЕТ.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
	20.30	драма Ерика Е. Шмита
27.	ПЕТ.	ЛАЈА И ПАРАЛАЈА
	20.30	комедија Јована Стерије Поповића
28.	СУБ.	МАСЛАЧАК И РЕТАРД
	20.30	драма Младена Поповића, гостује Академија уметности
29.	НЕД.	ФРЕНКИ И ЏОНИ
	20.30	романтична комедија Т. Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
30.	ПОН.	КОВАЧИ
	20.30	комедија Милоша Николића
03.	ЧЕТ.	НАРОДНА ДРАМА
	20.30	драма Олге Димитријевић
04.	ПЕТ.	СУМЊИВО ЛИЦЕ
	20.30	комедија Бранислава Нушића
05.	СУБ.	СИРАНО
	20.30	драма Едмона Ростана
06.	НЕД.	МАЛОГРАЂАНСКА СВАДБА
	20.30	драма Бертолда Брехта, гостује Позориште „Стеван Сремац“ Црвенка

ДОГАЂАЈИ - СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 05.04. ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ / ПРЕМИЈЕРА
 10.04. КОНЦЕРТ - поводом обележавања Светског дана борбе против Паркинсонове болести
 12.04. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО“
 22.04. МИГРАНТИ ЖЕЛЕ БАТАЈНИЦУ - по мотивима И. Хоровица, дипломска представа Марка Јовичића у класи Иване Вујић, гостује ФДУ
 25.04. БАНОВИЋ СТРАХИЊА - гостује Народно позориште из Приштине
 06.05. МАЛОГРАЂАНСКА СВАДБА - гостује Позориште „Стеван Сремац“ Црвенка

